

схем выкладки товаров, ассортиментных матриц, программного обеспечения автоматизации торговых процессов, базы поставщиков и др., однако подготовительный процесс может затянуться из-за отсутствия опыта такого партнерства в стране.

Можно предложить внутрисистемный вариант формирования единой сети магазинов на уровне региона или республики посредством механизма «обратной» франшизы, при котором создается региональная торговая организация с «чистым» расчетным счетом – франчайзер. Райпо выступают в роли франчайзи. Объекты недвижимости остаются в собственности райпо, но при этом торговля в магазинах производится по стандартизированным правилам, установленным региональной организацией, и райпо получают выгоду в виде агентского вознаграждения не менее чем на момент начала работы по франшизе. При этом в реализации данного проекта должны участвовать не только убыточные магазины, но и работающие в данный момент эффективно.

Список использованных информационных источников

1. Розничная и оптовая торговля, общественное питание в Республике Беларусь : стат. сб. – Минск, 2015. – 229 с.
2. Обратный франчайзинг // ООО «Экспрессритейл» [Электронный ресурс] : официальный сайт. – 2012. – Режим доступа: http://www.x5-express.ru/how_to_become_a_partner/contact_franchise.php (дата доступа : 12.11.2017). – Название с экрана.
3. Лебедева С. Н. Использование «обратного» франчайзинга в кооперативной торговле Республики Беларусь / С. Н. Лебедева, Н. А. Сныткова, Т. Н. Грицкевич // Потребительская кооперация. – 2016. – № 2. – С. 9–12.

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ ЕФЕКТИВНОСТІ ПРАЦІ

В. О. Студенець, аспірант кафедри управління персоналом і економіки праці

Вищий навчальний заклад Укоопспілки «Полтавський університет економіки і торгівлі», м. Полтава, Україна

Сучасні умови господарювання підприємств вимагають нових концептуальних підходів до підвищення ефективності праці, які з одного боку, продовжували б традиційну економічну науку, а з іншого – пропонували інноваційні підходи, комплекси заходів щодо її підвищення.

Питання підвищення ефективності праці знайшли відображення в дослідженнях зарубіжних та вітчизняних вчених: Д. П. Богині,

М. О. Волгіна, О.А. Грішнєвої, В. М. Гриньової, О. Л. Жукова, О.П. Єгоршина, А. М. Колота, Т. А. Костишиної, Н. Д. Лук'янченко, Л. А. Лутай, Г. В. Назарової, І. Л. Петрової, М. В. Семікіної, А. Ф. Шевченка та ін. Не зважаючи на досить детальне дослідження цих питань у працях учених-економістів, існує низка теоретичних проблем, які обумовлені змінами в суспільстві та економіці.

В широкому розумінні зростання ефективності праці означає постійне вдосконалення людьми економічної діяльності, постійне знаходження можливості працювати краще, виробляти більше якісніших благ при тих самих або і менших затратах праці, що забезпечує підвищення реального продукту і доходу взагалі і в розрахунку на душу населення, зростання рівня споживання, а отже, і рівня життя.

Продуктивність праці – це показник її ефективності, результативності, що характеризується співвідношенням обсягу продукції, робіт чи послуг, з одного боку, та кількістю праці, витраченої на виробництво цього обсягу, – з іншого.

Оскільки праця є процесом взаємодії робочої сили із засобами виробництва, фактори і резерви зростання продуктивності праці за змістом поділяються на три групи: соціально економічні, що визначають якість використовуваної робочої сили; матеріально-технічні, що визначають якість засобів виробництва; організаційно-економічні, що визначають якість поєднання робочої сили з засобами виробництва.

Для найповнішого використання резервів зростання продуктивності праці на підприємствах розробляються програми управління продуктивністю, в яких визначаються види резервів, конкретні терміни і заходи по їх виявленню і реалізації, плануються витрати на ці заходи і очікуваний економічний ефект від їх впровадження, призначаються відповідальні виконавці, розробляються системи мотивації працівників до досягнення запланованого рівня продуктивності.

У сучасних умовах господарювання не менш важливим є визначення не тільки економічної, але й соціальної ефективності.

Підтримуючи думку українських учених, вважаємо, що соціальну ефективність необхідно визначати на двох рівнях:

1) локальному (на підприємстві та в організації стосовно міри задоволення конкретних соціальних потреб працівників);

2) муніципальному та загальнодержавному (стосовно міри соціального захисту людей і забезпечення соціальних потреб різних верств населення з боку місцевих органів влади та держави в цілому) [2, с. 458].

Концептуальними напрямками підвищення ефективності праці мають бути такі:

- підвищення продуктивності праці працівників;
- розмір зниження собівартості продукції (робіт, послуг);
- збільшення обсягів прибутку підприємства;
- збільшення обсягів реалізації продукції (робіт, послуг);
- покращення якості трудового життя працівників.

Отже, розроблення концепцій ефективності праці сприятиме підвищенню конкурентоспроможності персоналу та підприємств загалом.

Список використаних інформаційних джерел

1. Економіка праці та соціально-трудова відносина : підручник / [А. М. Колот, О. А. Грішнова, О. О. Герасименко та ін.]; за наук. ред. д-ра екон. наук, проф. А. М. Колота. – Київ : КНЕУ, 2009. – 711 с.
2. Економіка підприємства : підручник / за ред. С. Ф. Покропивного. – Київ : КНЕУ, 2000. – 528 с.

ДЕНЕЖНЫЕ ДОХОДЫ НАСЕЛЕНИЯ РЕСПУБЛИКИ БЕЛАРУСЬ

К. А. Терех, В. В. Пытель, *направление подготовки «Финансы и кредит», студенты группы 15Ф-2;*

О. В. Володько, *доцент кафедры экономики и организации производства – научный руководитель
Полесский государственный университет,
г. Пинск, Республика Беларусь*

Уровень доходов населения является важнейшим показателем благосостояния общества. Доходы – непосредственный источник удовлетворения потребностей каждого человека, которые оказывают влияние на формирование текущего и будущего спроса.

Денежные доходы населения включают все поступления денег в виде оплаты труда работающих лиц, доходов от предпринимательской деятельности, пенсий, стипендий, различных пособий, а так же доходов от собственности в виде процентов, дивидендов, ренты, сумм от продажи ценных бумаг, недвижимости, продукции сельского хозяйства, различных изделий, от оказанных на сторону различных видов услуг и др. Основными показателями, необходимыми для анализа динамики денежных доходов населения являются номинальные и реальные денежные суммы [1, с. 263].